

נ.י., 13.10.40, א", יא' תשרי תש"א

זיו משיקבו ישב אצלי שלוש שעות. סיפר לי הביוגרפיה הציונית שלו.

לפני כעשר שנים היה איש צבא בהונדורס והגיע לדרגת קולונל. כשחזר הנה נחקל

באנטישמיות ונחפץ לציוני - לציוני ממלכתי. חקר ולמד ועיין וכתב ספר,

שאמנם יש בו אולי כמה טעויות אבל נחכוון להגן על הרעיון הציוני המדיני.

נמשש עם זכו. ומצא בו תחילה איש כרוחו, אבל נחאכזב ונכנס לחסת' הציונית.

יש לו מאות תלמידים או "חסידים" בכל רחבי אמריקא.

ניהל כאן מו"ט עם לוסיאן על צבא יהודי. הניסוח העיקרי חיה כהרון

היהודים למלחמה "ממוכנת". שמע עלי ומעריך אותי ובספרו אני אחד המעטים

שזכה להערכת חיובית. הוזמן ובא באווירון. מה אני רוצה מכנו?

אמרתי לו שאני מכיר אותו על פי ספרו - ספר גרוע ומלא טעויות,

אולם מחוך הספר ראיתי ציוניממלכתי, וזה העיקר בעיני. הסלחמה קובעה עכשיו

אח המקירינו הציוניסו צבא יהודי - אם אנגליה הסכים לכך, חכשרת כוח יהודי

לסוף המלחמה בכל התנאים. בדעתי לגשה כעבור זמן קצר - לאחר שאבחון עוד

המצב בווינגטון - לחכשרה אווירית של עשרות צעירים ציונים וחכשרה מעין

צבאית של מטער צעירים יוחר גדול.

זיו משוט מה בטוח שהציונים כאן יפריעו ויתנגדו.

אמרתי לו שאיני רואה סיבה לכך, בכל אופן אקשה חדבר - אם כן מצד

הממשלה לא יחיו מפריעים.

הוא שאלני לתכניה מדינית לוועידת השלום. אמרתי לו שאיני תולה תקווה

בועידת השלום - אם תהיה ובכלל איני סומך עוד על הכתחות והצהרות, מדיניותנו

צריכה להיות מכוונת לכך שבסוף המלחמה נקח את הארץ.

זיו אמר שוב שהוא חושש להתנגדות הציונים, ואינו רוצה עוד לריב אהם.

לפנות ערב שלפן לי שגמלך בדעתו והחליט להצטרף אלי כלי כל הנאים

ורוצה להמשיך בשיחה. ואחרי המניעה שהיחה לי בערב עם אנשי הבונים - שנמשכה

כשעתיים וחצי - נפגשתי אתו שוב. הוא הודיע שדיבר טלימוניה עם אחדים

מידידיו. החליט להסתלק משתי הקורפורציות שלו צאא ולהתמכר כולו לעבודה.

אם יהיה צבא - יתנדב וילך לארץ או לכל מקום אשר ישלחוהו. ועכשיו הוא מצטרף

אליו ומתמכר כולו לעבודה.

אמרתי לו שאיני רואה הכרח שיסתלק מיד מעסקיו, אבל זהו ענינו. אני

לא אתחיל עדיין בשום מעולה עד שאברר עוד תחילה כמה דברים, ביניהם יחס הממשלה

פה. אחכה לגמר הבחירות. בינתיים אולי תתקבל ידיעה פלונדון. הוא חקרני אם

כאמת יש סיכוי לצבא יהודי - ולא יזה צבא.

אמרתי לו שהחברים בלונדון יוחר אופטימיים מפני, אולם גם אני סבור

שיש סיכוי, אם כי אין לי בטחון. אם גם תהיה החלטה חיובית מסופקני אם הצבא

יועד למזרח הקרוב, אולם כל התחלת תהיה חשובה. אם לא תהיה שום תולטה בלונדון

או החלטה טלילית - גם אז יש להתחיל פה בהכשרה. מלחמה זו חסך זמן לא מועט,

ומה שלא נשיג עכשיו – נוכל לחשיב אחר כך, אם רק לא יפול רוחנו. אמנם

אני מלא דאגה למצב במזרח הקרוב ולגורל היטוב. אולם עם יהודי ישראל גם אם

יקרה תאסון הגדול ביותר במזרח, ויהודי אמריקה יצטרכו לדאוג להקמת צבא

יהודי שילך ויכבוש מחדש את הארץ.

זיוו החתייב לעזור בכל. הסכמנו שאקרא לו צניח לאחר שאשוב מווינגטון

ואגיע לידי מסקנה להחחיל במעולה.

ווינגטון, 15.10.40

באחד הנח הבוקר ברכבה מנ.י. קבעתי שלוש טגישוח עם ברנדייס,

מרנקפורטר ובן כחן.

תחילה נפגשתי עם מ.מ. – בבנין החדש יל בית המשפט העליון – ביטעה 11.

המסדרונים מלאים ע"י שוטרים (או אנשי צבא?) מזויזנים באקדוחים. שומר כוטי

הראני הדרך. כשתבעתי למ.מ. שמחתי על שאני נפגש אחר בבית זה – התנצל מ.

שלא רצה להיות שופט, אולם מצד רוזוולט היה במנויו ג'סטה פוליטית עולמית.

היה לחץ גדול עליו מצד אנטישמיים ויהודים כאחד להסנע ממנוי זה. אולם

חלחץ הנביר החלטתו של רוזוולט. (נזדמנתי במקרה ביום המנוי בווינגטון,

ביקרתי בביתו של ציר צרפת דה סנט-קסריין, וכשנכנסתי לחדר ההמתנה ראיתי

הכותרות בעתונות על המנוי, מטט הלכתי לברנדייס, וכשספרתי לו על המנוי אמר